

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 415/2025
10.09.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Драгане Маринковић, председника већа, Зорице Булајић, Ирена Вуковић, Јасмине Симовић и Радославе Мађаров, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Мирко Деврња, адвокат из ..., против туженог Предузећа за производњу, трговину и услуге „M&M Fruits“ доо Београд, чији је пуномоћник Раде Еркић, адвокат из ..., ради накнаде нематеријалне штете, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1301/24 од 13.11.2024. године, у седници одржаној 10.09.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1301/24 од 13.11.2024. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1301/24 од 13.11.2024. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Руми П1 169/17 од 05.06.2024. године, ставом првим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев тужиоца, па је обавезан тужени да тужиоцу на име накнаде нематеријалне штете исплати, и то: износ од 180.000,00 динара, на име претрпљених душевних болова, износ од 160.000,00 динара на име претрпљеног страха, износ од 237.000,00 динара на име претрпљених душевних болова због умањења животне активности, износ од 100.000,00 динара, на име претрпљених душевних болова због наружености, све са законском затезном каматом почев од дана пресуђења па до коначне исплате. Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца за исплату законске затезне камате на досуђене износе накнаде ставом првим изреке, за период почев од 24.11.2016. године па до дана пресуђења 05.06.2024. године. Ставом трећим изреке, за преостали потраживани износ на име накнаде нематеријалне штете, и то: за износ од 70.000,00 динара за претрпљене физичке болове, за износ од 90.000,00 динара за претрпљени страх, за износ од 113.000,00 динара за претрпљене душевне болове због умањења животне активности и за износ од 250.000,00 динара за претрпљене душевне болове због наружености, све са законском затезном каматом почев од 24.11.2016. године, тужбени захтев је одбијен.

Ставом четвртим изреке обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 460.710,51 динара, са законском затезном каматом почев од извршности па до коначне исплате.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1301/24 од 13.11.2024. године, жалба туженог је одбијена и првостепена пресуда је потврђена у усвајајућем делу.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права, стим што је предложио да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној у смислу члана 404. ЗПП.

Одлучујући о дозвољености изјављене ревизије на основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11, 55/14, 87/18 и 18/20), Врховни суд је нашао да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној у смислу члана 404. став 1. ЗПП у вези члана 92. Закона о уређењу судова („Службени гласник РС“ бр. 10/23). Предмет тражене правне заштите је накнада нематеријалне штете коју је тужилац као запослени претрпео на раду код туженог као послодавца, обављајући рад на машини која представља опасну ствар, иако као помоћни радник, то није било у опису његовог радног места, те иако није прошао практичну нити теоријску обуку за безбедан и здрав рад на наведеној машини. О овом захтеву тужиоца нижестепени судови су одлучили уз примену материјалног права које је у складу са правним схватањем израженим кроз одлуке Врховног суда, у којима је одлучивано о истоветним захтевима тужилаца, са истим или сличним чињеничним стањем и правним основом, па у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општих интереса, нити потреба уједначавања судске праксе.

Код изложеног, Врховни суд је одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. Закона о парничном поступку прописано је да ревизија није дозвољена у имовинско правним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба са захтевом тужиоца за исплату накнаде нематеријалне штете поднета је 17.05.2017. године. Вредност побијаног дела правноснажне пресуде износи 677.000,00 динара, што према средњем курсу НБС на дан подношења тужбе представља износ испод 40.000 евра.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинско правном спору који се односи на новчано потраживање у коме вредност предмета спора не прелази имовински цензус за дозвољеност ревизије, то је Врховни суд нашао да је ревизија туженог недозвољена у смислу члана 403. став 3. Закона о парничном поступку.

На основу члана 413. Закона о парничном поступку, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Драгана Маринковић,с.р.**

За тачност отправака
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић